

вeнъ да ревизира тукашното ковчежничество. Сливенци, разбрали недоразбрали, не искали шото „касата“ да бжде пипната отъ чужденецъ, и туй то. Когато чули, че заедно съ Столипинъ, прѣзъ триумфалната арка миналъ и „чифутина Шмитъ“, тълпата кипнала и обградила дома, дѣто билъ слѣзълъ (бившата кжца на Али Ефенди, сега на Стеф. П. Стефановъ). Полицейскитъ приставъ доложилъ на сливенския губернаторъ Ивановъ, че тълпата около тая кжца, освѣнъ че не се разотива, но все повече се увелечава. Ивановъ излиза и пита наеженитѣ сливенци какво желаятъ, и въпрѣки опитването си да ги убѣди, че „Шмитъ“ не е турски паша и че е дошълъ въ Сливенъ съ съгласието на руситѣ, тълпата не се помръднала даже. Ивановъ се уплашва и долага на тогавашния генералъ-губернаторъ Столипинъ, че набраното мнозинство взема заплашители размѣри. Генералътъ се разгнѣвилъ и излѣзълъ лично да обяснява на сливенци, че той е руски генералъ и е поставенъ отъ императора да пази редъ и тишина въ страната. На тия увѣщания тълпата отговаря съ викове: „Да живѣе бѣлия царъ, нашъ избавителъ и покровителъ, ура!“ „Не искаме „Шмитъ“, долу швабитѣ!“¹⁾ . .

Виковеѣ били оглушителни. Столипинъ, развълнуванъ и прѣдвиждайки, че работата нѣма да се свърши безъ насилия, заповѣдалъ да се телеграфира на командующия 4-ия корпусъ генералъ Скобелевъ, който тогава се намиралъ въ Мустафа Паша, да трѣгне незабавно за Сливенъ. Скобелевъ, който прѣдвиждалъ още отъ рано тия смутове и билъ тѣй популяренъ въ Сливенъ, отказалъ да дойде подъ прѣдлогъ, че не можелъ да напусне Мустафа Паша. Тълпата се увеличавала все повече и повече, а отъ правителствения домъ никой не посмѣлъ да излѣзе. Почнало да се мръква, а сливенци не се помръднали отъ мѣстото си додѣ не имъ хрумнало на ума да събератъ баби и жени, които да вардятъ прѣзъ нощъта „касата“. Тя била въ днешното общинско управление, дѣто сега се помѣщава санитарното отдѣление. Прѣзъ цѣлата нощъ, баби и жени съ хурки и „палки“, както се изразявали руситѣ, стоели прѣдъ вратитѣ на казаното помѣщение. Никой отъ властитѣ не посмѣлъ да се опита и издебни бабитѣ, които при прѣвъ даденъ знакъ били готови да се биятъ съ хурки и „палки“ и да нададатъ викъ „до Бога“ и дигнатъ на кракъ „червенитѣ пояси“. Още призори многохилядната тълпа започва отново своитѣ демонстрации, съ виковеѣ, че „не щатъ Шмидъ“ и че „не да-

¹⁾ Инцидентътъ съ Шмидъ е обстойно описанъ въ вѣстникъ Българско Знаме, бройове 4 и 5 отъ 3 и 10 мартъ 1879 г. По поводъ на тоя смутъ генералъ-губернаторъ Столипинъ издалъ заповѣдъ (съ дата 7 мартъ 1879), съ която обявилъ града въ обсадно положение, назначилъ воененъ началникъ на гр. Сливенъ и наложилъ на града глоба 10,000 франка въ полза на училищата.